

Dr David L. Mathewson, Teologia Nowego Testamentu,

Sesja 30, Egzegeza Ef 2 i Objawienia 21 i 22 w świetle teologii Nowego Testamentu

© 2024 Dave Mathewson i Ted Hildebrandt

To jest dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja numer 30, Egzegeza Efezjan 2 i Objawienia 21 i 22 w świetle teologii Nowego Testamentu.

Więc to, co zrobiliśmy do tej pory, to zbadanie tego, co uważam za najważniejsze biblijno-teologiczne tematy w Nowym Testamencie na podstawie mojej własnej lektury i studiowania Nowego Testamentu, ale także przyjrzenie się innym teologiom Nowego Testamentu i tematom, które wydają się one podkreślać raz po raz.

Przyjrzelśmy się tym tematom pod kątem tego, jak mają swoje korzenie w Starym Testamencie, szczególnie często w narracji o stworzeniu, jak rozwijają się w Nowym Testamencie lub Starym Testamencie w przygotowaniu do tego, jak znajdują swoje wypełnienie w Nowym Testamencie w Chrystusie i jego ludzie, a następnie jak znajdują swoje wypełnienie ostatecznie w spełnieniu w nowym stworzeniu. To, co chcę teraz zrobić w naszej ostatniej sesji, to przyrzeć się dwóm tekstom Nowego Testamentu zamiast po prostu patrzeć na tematy, teraz, gdy to zrobiliśmy, to teraz wrócić do dwóch tekstów Nowego Testamentu, z którymi mieliśmy do czynienia wiele razy i które odegrały kluczową rolę w naszym traktowaniu różnych teologicznych tematów Nowego Testamentu i wrócić i ponownie przyrzeć się tym tekstom szczegółowo w świetle biblijnej teologii Nowego Testamentu. To, co chcę zrobić, to pokazać, po pierwsze, raz jeszcze, jak te tematy łączą się w tych fragmentach i jak przyczyniają się do tych biblijnych tematów teologicznych, ale spojrzeć na te fragmenty pod kątem tego, jak one same przyczyniają się do trwającego rozwoju teologii biblijnej poprzez Stary i Nowy Testament.

Wiele z tego, co powiemy, nie jest koniecznie nowe w tym momencie. Wiele z tego, co powiemy, będzie po prostu połączeniem kilku wątków, o których mówiliśmy wcześniej w odniesieniu do tych fragmentów, ale teraz skupimy się na nich w kategoriach egzegezy lub analogii tych fragmentów, nie szczegółowej egzegezy każdej jego części, ale ponownie, szczególnie skupiając się na tym, jak czytać te fragmenty z biblijnego punktu widzenia teologicznego. Moim zdaniem, ostatecznie, kiedy interpretujemy tekst w Starym lub Nowym Testamencie, przede wszystkim, tak, chcemy go zegzegetować i zbadać w świetle jego pierwotnego zamiaru, w świetle jego pierwotnego kontekstu, tego, co autor mówił ludowi Bożemu w tym

momencie, ale myślę, że ostatecznie w pewnym momencie musimy zapytać, jak to pasuje do szerszego kanonu Pisma Świętego, jak to pasuje do szerszego odkupieńczego historycznego rozwoju planu Bożego, jak świadczy o tym kanon Starego i Nowego Testamentu.

Myślę, że w pewnym sensie ostatnim etapem badania dowolnego fragmentu jest skupienie się na jego wkładzie w ogólny rozwój, ogólną fabułę Pisma Świętego, ogólny rozwój teologii biblijnej i jak się do tego przyczynia oraz jak jest oświetlony i zrozumiany w świetle teologii biblijnej. Chcę więc zbadać dwa teksty, a mianowicie Efezjan rozdział 2:11-22, pierwszy, a ostatni to Objawienie 21 i 22, i ponownie przyjrzymy się im pod kątem tego, jak rozwijają biblijną teologię Nowego Testamentu, jak się do niej przyczyniają, jak zrozumienie tych fragmentów jest oświetlone i jak interpretacja ma sens, gdy jest widziana w świetle teologii biblijnej lub teologii Nowego Testamentu. Tak więc pierwszym fragmentem jest Efezjan 2, 11-22, i nie będę czytał fragmentu w całości. Przeczytamy fragmenty, ale umieszczając je w szerszym kontekście w rozdziale 2:1-10, znajdujemy Pawła opisującego, jak Bóg wybawił swój lud z niewoli śmierci i grzechu. Byli martwi w swoich przewinieniach i grzechach; byli również w niewoli mocy zła, a Bóg ich wybawił i zbawił, ożywiając ich w Chrystusie, wskrzeszając i zasiewając ich w jedność z Jezusem Chrystusem, a wszystko to, aby zademonstrować łaskę Bożą, jak mówi Paweł, w tym wieku i w nadchodzącym wieku, aby zademonstrować niezrównane bogactwo łaski i miłosierdzia Bożego.

Teraz, gdy docieramy do rozdziału 2:11-22 Listu do Efezjan, odkrywamy, że zbawienie w rozdziale 2, 1-10 oznacza również, że staliśmy się częścią nowej ludzkości, ratując nas z niewoli grzechu i śmierci oraz niewoli złych mocy i ratując nas i jednocząc z Chrystusem, co również oznacza, że Żydzi i poganie zostali zjednoczeni w jedno ciało, w jedną ludzkość w Chrystusie, tak że nasze zbawienie ma implikacje korporacyjne. Waham się, czy powiedzieć, że rozdział 2:1-10 jest indywidualny i wydaje się, że ma również wymiary korporacyjne, ale z pewnością ratowanie ludu Bożego w rozdziale 2 skutkuje połączeniem ich przez Boga w jedną nową ludzkość, łącząc Żydów i pogan w jedno ciało lub jedną ludzkość w Chrystusie. Teraz, częścią uprawiania teologii biblijnej w dowolnym tekście Nowego Testamentu, częścią uprawiania teologii Nowego Testamentu jest prześledzenie poprzedników Starego Testamentu.

Myślę, że część wskazówki do głównych teologicznych tematów i rozwoju dowolnego tekstu Nowego Testamentu polega na prześledzeniu aluzji ze Starego Testamentu, cytatów ze Starego Testamentu, które stoją za tym, co informuje myślenie autora i które przyczyniają się do teologii autora Nowego Testamentu. Co ciekawe, w rozdziale 2, wersach 11-13, autor zaczyna od Starego Testamentu. W rozdziale 2 i 11-13 Listu do Efezjan autor zaczyna od Starego Testamentu, przypominając swoim czytelnikom poganom o ich dawnym stanie z dala od Chrystusa.

Tak więc mówi, pamiętajcie, że wy, którzy niegdyś jesteście poganami z urodzenia i nazywani nieobrzezanimi przez tych, którzy sami są obrzezani, pamiętajcie, że w owym czasie byliście oddzieleni od Chrystusa, wyłączeni z obywatelstwa w Izraelu i cudzoziemcy dla przymierzy obietnicy. Mówiliśmy o przymierzach przedtem bez nadziei i bez Boga na świecie.

Więc zakładam, że ten stan w wersetach 11-12 zostaje odwrócony w pozostałej części rozdziału. Więc teraz Paweł kontynuuje i w wersecie 13 opisuje odwrócenie tego, ciekawie nawiązując do rozdziału 57 i wersetu 19 Księgi Izajasza. Rozdział 57 i werset 19 Księgi Izajasza znajdują się w tej większej części Księgi Izajasza, w której przewiduje on dzień przywrócenia.

Bóg przywróci swój lud z wygnania w przyszłości. Bóg przywróci swój lud i przywróci go w przymierzu z Nim. W rozdziale 57, wersecie 19, autor mówi, tworząc chwałę na ich ustach, pokój tym, którzy są daleko i tym, którzy są blisko, mówi Pan, a Ja ich uzdrowię.

Teraz, werset 13 mówi w Efezjan 2, ale teraz w Chrystusie Jezusie, wy, którzy niegdyś byliście daleko, staliście się bliscy przez krew Chrystusa. Tak więc, co ciekawe, w Izajasza rozdział 57 i werset 9, tekst, do którego Paweł nawiązuje w wersecie 13, dalecy byli Izraelici, którzy byli na wygnaniu, a teraz zostali bliscy. Ale teraz, dla Pawła, to poganie byli dalecy; byli oddzieleni od Chrystusa, nie cieszyli się obywatelstwem Izraela, nie uczestniczyli w przymierzach obietnicy danej Izraelowi, ale teraz zostali bliscy przez śmierć Jezusa Chrystusa.

Innymi słowy, Paweł sugeruje już, że w Efezjan 2 znajdujemy wypełnienie obietnic Izajasza o przywróceniu ludu Bożego. Teraz Paweł sugeruje, że poganie są przybliżani, a ja zakładam, że to, od czego zostali oddzieleni w wersecie 12, to teraz, gdy cieszą się i uczestniczą w tym. Więc teraz mają Chrystusa, teraz mają obywatelstwo, uczestniczą w obywatelstwie z Izraelem, teraz uczestniczą i cieszą się błogosławieństwami przymierza obietnic, i mają nadzieję, i mają relację z Bogiem na świecie poprzez osobę Jezusa Chrystusa.

To jest spełnienie obietnic Izajasza o przywróceniu i zbawieniu ludu Bożego, jak pokazuje apel autora do Izajasza w rozdziałach 57 i 9. A wszystko to dokonuje się poprzez śmierć Jezusa Chrystusa, która, jak Paweł będzie mówił dalej, zaczynając od wersetu 14, bo On sam jest naszym pokojem. Zauważ ponownie aluzję do prawdopodobnie Izajasza 57, ale inne teksty w Izajaszu podkreślają pokój Boży i Boga przynoszącego pokój. Później, w rozdziale 52 i wersecie 7, zobaczymy, że głosił pokój: błogosławione stopy tych, którzy przynoszą dobrą nowinę, którzy głoszą pokój.

Tak więc nawet Chrystus będący naszym pokojem ma być postrzegany jako wypełnienie obietnic Izajasza, aby przynieść odnowę ludowi Bożemu. Ale to jest dokonane przez śmierć Jezusa Chrystusa, która, jak Paweł jest przekonany, usuwa

barierę, która przyniosła wrogość i podział między Żydami i poganami, tak aby Paweł mógł sam powiedzieć, że Jezus, ostatnia osoba wymieniona w wersecie 13, sam jest naszym pokojem, który uczynił dwie grupy Żydów i pogan jedną i zniszczył barierę, dzielący mur wrogości. Innymi słowy, wrogość utworzyła barierę, a on uczynił to, odkładając na bok w swoim ciele prawo z jego przykazaniami i przepisami.

Więc Paweł, przynajmniej tutaj, nie mówi wszystkiego, co można powiedzieć o prawie, ale przynajmniej tutaj podkreśla funkcję prawa, polegającą na dzieleniu Żydów i pogan, oznaczaniu Żydów jako ludu Bożego i wykluczaniu pogan, a teraz przez śmierć Jezusa Chrystusa, która została zakończona. Nawiasem mówiąc, niektórzy utożsamiają mur dzielący ze ścianą w przybytku. Nie jestem przekonany, czy tak jest w tym przypadku.

Właściwie, to inne słowo, które jest tutaj użyte, sugeruje więcej obrazu. Zakładam, że prawo jest płotem. Prawo jest dzielącym płotem lub murem dzielącym, który oddzielał Żydów od pogan, a teraz Chrystus, poprzez swoją śmierć, położył temu kres i zniósł prawo jako to, co dzieli lud Boży.

Teraz język pokoju, kiedy Paweł mówi, że sam Jezus Chrystus jest naszym pokojem, położył kres wrogości. Tak więc pokój należy rozumieć w kontekście pojednania. Jezus Chrystus przyniósł pojednanie, zamieniając wrogie stosunki między Żydami i poganami na pokojowe.

Zauważ, ile razy słowo pokój pojawia się w wersecie 14. On sam jest naszym pokojem. Jego celem było stworzenie w sobie jednej nowej ludzkości z dwóch, czyniąc w ten sposób pokój.

Wiersz 15. Wiersz 17. Przyszedł i głosił pokój tym, którzy byli daleko, i tym, którzy byli blisko.

Tak więc Bóg wymienił przez Chrystusa wrogie stosunki na pokojowe. Ponownie, werset 17 jest postrzegany jako bezpośredni cytat z Izajasza w rozdziałach 57 i 9. Przyszedł i głosił pokój wam, którzy jesteście daleko, poganom, i pokój tym, którzy są blisko. Ponadto, jest to prawdopodobnie aluzja do Izajasza rozdział 52 i werset 7. Izajasz rozdział 52 i werset 7. Jak piękne są na górach stopy tych, którzy przynoszą dobrą nowinę, którzy ogłaszają pokój i przynoszą dobre wieści, którzy ogłaszają zbawienie, którzy mówią Syjonowi, że króluje twój Pan Bóg.

Tak więc raz jeszcze, pojednanie Żyda i poganina poprzez zamianę wrogich relacji na pokojowe przez Chrystusa jest postrzegane jako wypełnienie obietnic Izajasza o przywróceniu ludu Bożego z wygnania. Co ciekawe, widzimy również, że istnieje zarówno ciągłość, jak i nieciągłość. Że obaj są pojednani z Bogiem.

Spełnienie w Chrystusie przynosi nową sytuację, więc nie tylko mamy spełnienie obietnic Izajasza o przywróceniu, ale są one w pewnym sensie wzmocnione w nowy sposób, gdzie Żydzi i poganie są teraz pojednani ze sobą, ale także pojednani z Bogiem w nowym akcie tworzenia nowej ludzkości. Tak więc obietnice Izraela o przywróceniu w Izajaszu są teraz spełnione w Jezusie jednoczącym Żydów i pogan w jedną nowo stworzoną ludzkość w pokojowej, pojednanej relacji.

Co ciekawe, nie w ziemi Palestyny, ale w osobie Chrystusa i w świecie. Znajdują spełnione obietnice przywrócenia. Werset 15 przypomina nam jednak o dalszych aluzjach do Izajasza, gdy werset 15 mówi: Przez odrzucenie w ciele swoim prawa i jego przykazań, celem jego było stworzenie w sobie jednej nowej ludzkości.

Zatem zauważmy ponownie ten język stworzenia i nowości. Prawdopodobnie raz jeszcze, odczytalibyśmy to nie tylko jako wypełnienie przywrócenia ludu Bożego, ale także inaugurację nowego stworzenia Izajasza, jak obiecano w Izajaszu 53 i Izajaszu 65. Tak więc, to w nowym stworzeniu znajdujemy teraz pojednaną ludzkość pojednaną ze sobą i pojednaną z Bogiem.

Tak więc temat pojednania i spełnienia Izajasza jest tematem nowego stworzenia i stworzenia jednej nowej ludzkości. Obietnice Izajasza dotyczące przywrócenia jego ludu w nowym stworzeniu znajdują teraz spełnienie w osobie Chrystusa poprzez jego śmierć, tworząc jedną nową ludzkość, usuwając prawo, które stanowiło barierę i łącząc Żydów i pogan w jedną nową ludzkość w wypełnieniu obiecaną przez Izajasza przywrócenia. Znajdujemy zatem również w tym tekście, że tutaj prawdziwy lud Boży jest teraz przywrócony i odnowiony.

Tak więc prawdziwy lud Boży składa się teraz z Żydów i pogan. Ponownie, w wersecie 13, poganie zostali wykluczeni z obywatelstwa w Izraelu. Teraz zakładam, że autor mówi, że zostali włączeni do obywatelstwa z Izraelem poprzez połączenie się z Żydami w jedną nową ludzkość.

Teraz więc znajdujemy prawdziwy lud Boży, który spełnia się w Chrystusie, pojednawszy Żydów i pogan w jedną nową ludzkość. Tak więc, raz jeszcze, istnieje zarówno ciągłość, jak i nieciągłość. Obietnice dla Izraela są rozszerzone, aby objąć i objąć pogan, ale ta nowa ludzkość, Żyd i poganin, nie jest tylko rozszerzona; jest również odnowiona, ponieważ nie tylko poganie są pojednani, ale teraz zarówno Żydzi, jak i poganie są pojednani z Bogiem.

A teraz Chrystus stworzył ich jako jedną nową ludzkość. Tak więc jest nowość, jest przemiana, która ma miejsce, i jest odnowa, która ma miejsce. Tak więc to, co tutaj znajdujemy, to tak, obietnice przywrócenia dane Izraelowi są teraz rozszerzone, aby objąć Żydów i pogan, ale są przywrócone i odnowione w zainaugurowanym nowym stworzeniu, w którym obaj są pojednani z Bogiem.

Tak intrygująco, prawdziwy lud Boży, obietnice dane Izraelowi i Izajaszowi, są teraz widoczne jako spełnione zarówno w Żydach, jak i poganach, którzy łączą się w jedną ludzkość, jeden nowy lud Boży. Tak więc nie mamy dwóch odrębnych ludów Bożych i obietnic, które odnoszą się do obu z nich, które są różne, ale zamiast tego znajdujemy jeden lud Boży wypełniający obietnice dane Izraelowi i Izajaszowi, składający się teraz z Żydów i pogan zjednoczonych w jedną nową ludzkość. A cała sekcja osiąga punkt kulminacyjny ważnym odniesieniem w wersetach 19-22, gdzie przywrócony i odnowiony lud Boży jest prawdziwą świątynią, w której mieszka Bóg.

W spełnieniu, myślę, że to, co tutaj znajdujemy, jest wypełnieniem w Chrystusie Bożego zamiaru, aby Jego lud powrócił do sanktuarium w ogrodzie, gdzie Bóg zamieszkałby pośród Niego, co następnie zaczęło się spełniać po tym, jak ludzkość... teraz istnieją wrogie relacje; istnieje wyłom w relacji z powodu grzechu i istnieje wyłom w relacji między ludzkością a ludzkością i ludzkością a Bogiem z powodu grzechu w rozdziale 3 Księgi Rodzaju. Teraz, gdy zaczyna się to przywracać w przybytku i świątyni Starego Testamentu, odkrywamy, że spełnienie, zwłaszcza prorocze oczekiwania odnowionej i przywróconej świątyni, jest teraz spełnione przez Boga zajmującego miejsce w świątyni Jego ludu. Tak więc obietnice przywróconej świątyni spełniają się nie w fizycznej strukturze, ale przez przywrócenie ludu Bożego. I widzimy w Starym Testamencie ostateczny cel exodusu, ostateczny cel przywrócenia z wygnania, którym było to, że Bóg ustanowi swój przybytek i zamieszka pośród nich.

Teraz znajdujemy to spełnione w nowej ludzkości, która funkcjonuje jako świątynia Boga, gdzie Bóg mieszka poprzez swojego nowego ducha przymierza. Tak więc Duch Święty, przez którego teraz mieszka Bóg, jest duchem, którego Bóg obiecał wylać w wypełnieniu Ezechiela 36, Joela 2 i Izajasza 44, a teraz poprzez ducha Bożego pośród Jego ludu przybytek Boga, przybytek Jego obecności świątyni, a właściwie Jego sanktuarium Edenu, teraz mieszka w Jego ludzie. Fakt, że są budowane, zauważ werset 21, w Nim cała budowla jest połączona i wznosi się, aby stać się świętą świątynią w Panu.

A w Nim, wy również jesteście budowani razem, aby stać się mieszkaniem, w którym Bóg mieszka przez swojego ducha. Więc widzisz ten obraz, że świątynia jest w trakcie budowy i jeszcze nie została ukończona. Ale cały sens jest teraz z przyjściem Jezusa Chrystusa, Żyda i poganina, szczególnie pogan, którzy byli oddzieleni, którzy byli oddzieleni od Izraela, obywatelstwa i ich obietnic, teraz przez Jezusa Chrystusa obiecał przywrócenie Izajasza, które obiecało przynieść pokój i pojednanie w nowym stworzeniu, zostało teraz spełnione w osobie Jezusa Chrystusa.

A teraz cel tego przywrócenia z wygnania, długo oczekiwany cel z Bożego zamiaru w stworzeniu i w przybytku i świątyni, gdzie Bóg zamieszka pośród swego odkupionego, przywróconego ludu, jest teraz wypełniany w Chrystusie, gdzie Bóg mieszka poprzez swego nowego ducha przymierza pośród swego ludu świątynnego. Następnym tekstem,

na który chcę spojrzeć i z którym go połączę, to Objawienie 21 i 22. Myślę, że Efezjan 2 jest zainaugurowaną formą obietnic Izajasza i zamieszkaniem świątyni Boga, w której widzieliśmy, że świątynia była w trakcie budowania, a poszczególni członkowie, którzy do niej dołączyli, budowali świątynię.

Myślę, że możemy znaleźć zakończenie tego procesu w Objawieniu 21 i 22. Oto punkt kulminacyjny Księgi Objawienia, punkt kulminacyjny teologii biblijnej Nowego Testamentu i punkt kulminacyjny całej Biblii. I to, co chcę zrobić, badając ten tekst z biblijnego punktu widzenia teologicznego, chcę zorganizować go wokół tematu nowości.

To jest Objawienie 21, zaczyna się od słów: i zobaczyłem nowe niebo i nową ziemię. Więc chcę zorganizować naszą krótką dyskusję na temat Objawienia 21 i 22 wokół tematu nowości. Więc przede wszystkim w Objawieniu 21 i 22 znajdujemy nowe stworzenie i nowy Eden.

21.1 Jan mówi, że wtedy zobaczyłem nowe niebo i nową ziemię, bo pierwsze przeminęło i już nie ma. Jest to wyraźna aluzja do rozdziału 65 Księgi Izajasza, gdzie prorok przewiduje nowe stworzenie, a Bóg mówi, że zamierzam stworzyć nowe niebo i nową ziemię. Teraz Jan widzi, że to się spełnia w nowych niebiosach i nowej ziemi z rozdziału 21 Księgi Objawienia.

Ale sam Izajasz 65 i słowa Jana w 21.1 ostatecznie sięgają aż do Objawienia, opowieści o stworzeniu w Księdze Rodzaju 1, gdzie czytamy, że na początku Bóg stworzył niebo i ziemię. Ale to zostało zrujnowane i skażone z powodu grzechu w rozdziale 3. A teraz znajdujemy w Izajaszu 65 zamiar Boga, aby przywrócić swoje stworzenie w nowych niebiosach i nowej ziemi. Teraz widzimy, że Jan podejmuje to swoją wizją spełnienia tych obietnic.

Jan zobaczył nowe niebo i nową ziemię. W rozdziale 22 i wersety 1 i 2 znajdujemy wyraźne powiązania z Ogrodem Eden, gdzie Jan widzi rzekę wody życia wypływającą z tronu Boga i Baranka. A po obu stronach rzeki stało drzewo życia z Ogródu Eden w rozdziale 2 Księgi Rodzaju. Jan nawiązuje tutaj również do Ezechiela 47, który sam w sobie sięga do Księgi Rodzaju w ogrodzie Eden, gdzie Ezechiel widzi rzekę życia wypływającą ze świątyni.

Teraz Jan ma to płynące z tronu. Zobaczymy dlaczego za chwilę. Ale widzi rzekę płynącą ze świątyni i drzewa z owocami po obu jej stronach.

Teraz Jan czerpie z tego. Ale Jan idzie nie tylko do Ezechiela, ale aż do ogrodu Eden i czerpie z tego języka Drzewa Życia. Pojedynczego drzewa życia.

Tak więc Jan widzi ostateczny cel stworzenia i prorocze zapowiedzi nowego stworzenia, które teraz osiągnęły swój punkt kulminacyjny w nowych niebiosach i

nowej ziemi. Widzi nowy Ogród Eden w swojej ostatniej wizji. Tak więc nowe stworzenie, nowy Eden.

Znajdujemy także nową Jerozolimę. Rozdział 21, werset 2 Objawienia. Jan mówi: I widziałem miasto święte, nową Jerozolimę, zstępującą z nieba od Boga, przygotowaną jak oblubienica, pięknie przyozdobioną dla swego męża.

Jeszcze raz, jeśli wrócisz do rozdziału 65 Księgi Izajasza, po oczekiwaniu nowego nieba i nowej ziemi w prorocztwie Izajasza, czytasz dalej, a on mówi: Ale cieszcie się i radujcie na wieki z tego, co stworzę, bo stworzę Jerozolimę, aby stała się moją rozkoszą, a ten lud radością. Będę się radował z Jerozolimy i będę miał upodobanie w moim ludzie.

Dźwięk płaczu i wołania nie będzie już w nim słyszany. Tak więc teraz Jan również w wypełnieniu Izajasza 65 widzi nową Jerozolimę. Ale wyraźnie nowa Jerozolima jest utożsamiana z ludem.

Myślę, że jeśli uważnie przeczytasz Objawienie 21, nowe Jeruzalem technicznie nie odnosi się do fizycznego miasta. Nie oznacza to, że Jan nie uważa, że będzie fizyczne miasto lub miasta. Po prostu bardzo konsekwentnie, tak jak znajdujemy obrazy budynków używane w całym Nowym Testamencie, Jan bierze obrazy budynków i teraz odnosi je do samych ludzi.

Tak więc, nowe Jeruzalem jest metaforą ludu. Powodem tego jest to, że jest ono utożsamiane z oblubienicą. Nowe Jeruzalem jest oblubienicą, którą Jan jasno wyjaśnia w Objawieniu 19-21, że oblubienicą jest lud.

Ludzie sami w sobie są oblubienicą Chrystusa. Jeśli wrócimy do Efezjan, rozdział 5, odkryjemy, że oblubienicą Chrystusa jest kościół, sami ludzie. Tak więc nowe Jeruzalem znajduje swoje wypełnienie, nowe Jeruzalem z Izajasza 65 znajduje swoje wypełnienie w odnowionej przywróconej Jerozolimie, sami ludzie w nowym stworzeniu.

Więc jest nowe stworzenie i Eden, nowa Jerozolima, nowe przymierze, nowe przymierze. Są dwa miejsca, w których myślę, że znajdujemy to podkreślone. Po pierwsze, zdecydowałem się uwzględnić obrazowanie panny młodej i małżeństwa, ponieważ w Starym Testamencie, myślę, że profesor, uczyony i pastor Starego Testamentu z Bostonu w stanie Massachusetts o nazwisku Gordon Hugenberger napisał książkę o małżeństwie i przymierzu, pokazując związek między małżeństwem a przymierzem w Starym Testamencie.

Myślę, że znajdziesz to samo połączenie tutaj w Objawieniu, rozdział 21, gdzie małżeństwo jest teraz postrzegane jako dopełnienie i część dopełnienia nowego przymierza między Bogiem a Jego ludem. Tak więc w kontekście przymierza

odkrywamy, że małżeństwo jest teraz kompletne. Oblubienica w całej swojej okazałości i chwale jest teraz przedstawiona Bogu i Barankowi jako kompletna.

Małżeństwo jest teraz kompletne i stanowi wypełnienie relacji Boga z Jego ludem w Starym Testamencie. Wróćmy do Starego Testamentu i relacji Boga z Jego ludem, często bardzo burzliwej i pełnej problemów, gdzie Izrael ciągle błądzi i odgrywa rolę cudzołożnicy. Ale relacja Boga z Jego ludem w Starym Testamencie jest przedstawiona jako oblubienica, jako mąż i żona, a następnie w Liście do Efezjan 5, gdzie relacja między Chrystusem a kościołem, również w wypełnieniu Starego Testamentu, jest również przedstawiona jako relacja między mężem i jego żoną, teraz osiąga swoje spełnienie w relacji Boga z Jego ludem w nowym stworzeniu.

Tak więc, w pewnym sensie, można powiedzieć, że długi okres narzeczeństwa, który znajdujemy w reszcie Nowego Testamentu, dobiegł końca, a oblubienica jest przedstawiona w wypełnieniu tego, co widzimy w Liście do Efezjan 5, że intencją Chrystusa było przedstawienie jej bez skazy przed Nim. Teraz oblubienica Chrystusa jest przedstawiona jako bez skazy, doskonała i święta w ostatecznym dopełnieniu małżeństwa w Objawieniu rozdział 21. I prawdopodobnie przynajmniej na jednym poziomie powinniśmy rozumieć część tego drogocennego języka klejnotów w Objawieniu 21.

Fakt, że wszystkie fundamenty są zrobione z drogocennego klejnotu, fakt, że Iśni jak kryształ i jest drogocennym klejnotem, wszystko to sugeruje, że teraz oblubienica ozdobiona w całej swojej okazałości stoi kompletna i doskonała w ostatecznym małżeństwie, dopełnieniu związku małżeńskiego między Bogiem a Jego ludem w wypełnieniu Starego Testamentu i w wypełnieniu również tego, co znajdujemy w Efezjan 5, gdzie teraz Chrystus i Jego kościół są mężem i żoną. Ale Nowe Przymierze znajduje również swoje wypełnienie w formule Nowego Przymierza w rozdziale 21 i wersecie 3, gdzie Jan przełącza się od wizji do przesłuchania, to znaczy przesłuchanie, to, co słyszy, i głos, który słyszy, zinterpretuje to, co widział. Tak więc, Jan mówi, i usłyszałem donośny głos z tronu, to jest 21:3 Objawienia. Spójrz lub zobacz, mieszkanie Boga jest teraz pośród Jego ludu i On będzie mieszkał z nimi. Będą Jego ludem, a sam Bóg będzie z nimi, ich Bóg.

To jest ucieleśnienie, ostateczne ucieleśnienie formuły Przymierza. Tutaj Jan wyraźnie nawiązuje do Ezechiela 37, być może także do Księgi Kapłańskiej 26, obu iteracji formuły Przymierza, ale być może innych wzmianek o formule Przymierza, której sednem jest: Będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem, abyśmy mogli znaleźć ostateczne wypełnienie zamierzenia Boga, aby zamieszkać w relacji przymierza z Jego ludem.

Teraz, w nowym stworzeniu, z formułą Przymierza, która jest ponownie powtarzana, ostateczny cel historii zbawienia zostaje osiągnięty, gdy Bóg mieszka w relacji Przymierza ze swoim ludem. Teraz On jest ich Bogiem, a oni są Jego ludem. Tak więc

nowe stworzenie, nowy Eden, nowa Jerozolima, a następnie nowe Przymierze w wypełnieniu tekstu Starego Testamentu, a także nowa świątynia.

Ostateczny cel świątyni i przybytku został ostatecznie spełniony w nowej Jerozolimie. Oczywiście, oddzielenie wszystkich tych tematów jest prawie niemożliwe. Jak widzieliśmy, cały cel relacji Przymierza, Ja będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem, polega na tym, że Bóg zamieszka pośród nich.

Ponownie przeczytaj formułę Przymierza w 21:3, spójrz, mieszkanie Boga, Jego przybytek, Jego obecność świątyni jest teraz wśród Jego ludu i On zamieszka z nimi. To jest język nie tylko zajmowania miejsca zamieszkania, ale język obecności przybytku, obecności przybytku lub świątyni zamieszkującej z Jego ludem. Tak więc ostateczny cel przybytku, świątyni, został teraz osiągnięty w nowej relacji Przymierza, ukończonej, dopełnionej nowej relacji Przymierza między Bogiem a Jego ludem.

Teraz to, na co wskazywała świątynia, zostało zrealizowane, gdy Bóg zamieszkał ze swoim ludem. Zobaczmy, że istnieją również powiązania z Exodusem, ale istnieją wyraźne powiązania z Ogrodem Eden. W naszej dyskusji o świątyni zobaczyliśmy, że Ogród Eden był pierwotnym sanktuarium i świątynią Boga.

To tam Bóg mieszkał ze swoim ludem. Później w Starym Testamencie przybytek i świątynia miały przypominać pierwotne sanktuarium Boga. Przybytek i świątynia były w pewnym sensie miniaturowym Ogrodem Eden, ponieważ Bóg zaczął przywracać swój zamiar zamieszkania ze swoim ludem w ich sanktuarium.

Teraz widzimy, że Jan podchwytuje ten język świątyni, ale to, co już widzieliśmy, to to, że dla Jana, co jest wyjątkowe, to to, że w nowym stworzeniu, w wizji Jana, nie ma oddzielnej fizycznej świątyni. Jan mówi, że nie widziałem świątyni w mieście, ponieważ Pan Bóg Wszechmogący i Baranek są jego Świątynią. Innymi słowy, cel świątyni, to, czego świątynia oczekiwała, to znaczy, co było prawdą w Ogródku Eden, gdy Bóg mieszkał bezpośrednio pośród swojego ludu, zostało teraz zrealizowane.

Teraz, gdy nadeszło nowe stworzenie, gdy stare stworzenie jest nękanie grzechem, smutkiem i śmiercią, co było tym, co wymagało świątyni na pierwszym miejscu, teraz, gdy to zostało usunięte, rozdział 21, werset 1, Bóg może mieszkać bezpośrednio ze swoim ludem bez potrzeby oddzielnej fizycznej świątyni. Tak więc, Jan mówi, Bóg i Baranek są świątynią. To, na co wskazywała świątynia, zostało teraz zrealizowane.

Ogród Eden został odnowiony. I zauważmy ponownie w rozdziale 22, wersetach 1 i 2, że znajdujemy wyraźną metaforę Ogrodu Eden. Nowa wizja Jerozolimy, nowa wizja stworzenia z Objawienia 21 i 22, to odnowiony Ogród Eden.

Gdy tylko zerknąłem na mój NIV, zauważyłem, że tytuł nad nim brzmi Eden Restored. Ale znowu, Eden był pierwotną świątynią, pierwotnym sanktuarium, w którym

mieszkał Bóg. Ponadto, drugi tekst, na który powołuje się Jan, Ezechiel 47, jest w kontekście zarówno Ogrodu Eden, jak i świątyni.

Tak więc sam Ezechiel połączył język świątyni i Edenu. Teraz Jan robi to samo, nawiązując do Ezechiela 47, ale także wracając do obrazów Drzewa Życia w wersecie 2, które widzieliśmy, a które pochodzą z Księgi Rodzaju 2. Tak więc nowa świątynia, wizja ludu Bożego Jana ma być postrzegana jako nowa świątynia. Ale to, co robi Jan, to chociaż mówi, nie widziałem żadnej świątyni, ponieważ Bóg i Baranek są świątynią, co ciekawe, jest zgodne z tym, co znaleźliśmy w innych tekstach Nowego Testamentu, takich jak Paweł, język świątyni jest teraz stosowany do całego ludu Nowej Jerozolimy.

Jan bierze obraz z Ezechiela 40-48, który jest wizją Ezechiela dotyczącą pomiaru świątyni, i teraz stosuje ją nie do fizycznie oddzielnej świątyni gdzieś w stworzeniu Jerozolimy, ale teraz stosuje ją do całej nowej Jerozolimy i do całego ludu. Tak więc to, co jest mierzone, to nowa Jerozolima, a nie oddzielna świątynia. Gdzie woda wypływa nie ze świątyni, ale z tronu Boga w środku nowej Jerozolimy, w środku nowego stworzenia.

Ponadto, nowe Jeruzalem ma kształt sześcianu, który był kształtem Miejsca Najświętszego w 1 Królów 5-7. Całe miasto jest pokryte złotem, a gdy czytasz relacje o przybytku i świątyni w Starym Testamencie, wszystko było pokryte złotem; teraz całe miasto jest pokryte złotem. Widzieliśmy również, że złoto odgrywało rolę w Księdze Rodzaju 2 jako jeden z metali szlachetnych w otoczeniu pierwotnego Ogrodu Eden.

Tak więc teraz, mówiąc, że całe miasto jest zrobione ze złota w rozdziale 21, autor wyraźnie łączy to z przybytkiem i świątynią Starego Testamentu. To inny sposób powiedzenia, że ludzie Boga są sami przybytkiem, świątynią mieszkalną Boga. Myślę, że tutaj znajdujemy spełnienie tego, co Paweł opisywał w Liście do Efezjan 2, wersety 20-22.

Cała świątynia Boga jest budowana, a poszczególni członkowie są teraz budowani w święte mieszkanie, w którym Bóg mieszka z Duchem. Teraz widzimy dopełnienie tego procesu w ostatecznej, ostatecznej eschatologicznej świątyni w nowym stworzeniu z Objawienia rozdział 21. Aby to dodatkowo uzasadnić, wykaż, że język świątyni i kontekst tej wizji znajdują się na przykład w rozdziale 21, wersetach 19-20, lista 12 kamieni, 12 drogocennych kamieni w 19-20 w rzeczywistości są wyraźną aluzją do kamieni na napierśniku arcykapłana w Starym Testamencie.

Na przykład w Księdze Wyjścia, rozdział 28. W rozdziałach 22, 23 i 24 znajdujemy również opis ludzi pełniących funkcję kapłanów. Tak więc jest powiedziane: Nie będzie już żadnej klątwy.

Tron Boga i Baranka będzie w mieście, a Jego słudzy będą Mu służyć, i zobaczą Jego oblicze i Jego imię, które jest celem czci, a Jego imię będzie na ich czołach, tak jak kapłani noszą imię Boga na swoich czołach. Nie będzie już nocy. Nie będą potrzebować światła lampy w świątyni, aby ją oświetlić, ponieważ sam Bóg, chwalebna obecność Boga, będzie światłem całego nowego stworzenia Nowego Jeruzalem.

Tak więc nie ma potrzeby lampy takiej jak ta, którą można znaleźć w świątyni. Tak więc w Nowym Jeruzalem wizja Jana z rozdziału 21 Objawienia jest wypełnieniem, ostatecznym wypełnieniem Bożego zamiaru zamieszkania ze swoim ludem. Jego pierwotny zamiar z ogrodem sanktuarium, Jego zamiar zaczynający być przywracany z przybytkiem i świątynią oraz prorocze oczekiwanie odnowionej świątyni znajdują teraz swoje wypełnienie w nowej świątyni z Objawienia 21, która odbywa się bez potrzeby oddzielnej struktury świątyni, zamiast tego całe stworzenie jest teraz miejscem przepełnionym życiodajną obecnością Boga, przybytkiem świątyni, mieszkaniem Boga, które jest współrozległe z całym ludem i całym stworzeniem.

Więc teraz obecność Boga nie jest już ograniczona do arcykapłana, który wchodzi do określonego miejsca, Najświętszego Miejsca. Teraz wszyscy ludzie Boga funkcjonują jako kapłani i wszyscy mają równy dostęp do Boga w nowym stworzeniu. Piątą ważną rzeczą, która jest nowa, jest to, że są nowi ludzie. I tak, to co znajdujemy w Objawieniu 21, to nowy lud Boży składający się z Żydów i pogan żyjących w nowym stworzeniu.

W rozdziale 21 i na początku wersetu 12 Jan opisuje nową Jerozolimę i ponownie, chcę, abyście zawsze pamiętali, że nowa Jerozolima jest symbolem samych ludzi. Tak więc nowa Jerozolima miała wielki i wysoki mur, lud nowej Jerozolimy, wielki i wysoki mur z 12 bramami, a przy bramach było 12 aniołów, na bramach były napisane imiona 12 plemion Izraela. Tak więc 12 bram symbolizuje naród Izraela, 12 plemion.

Były trzy bramy na wschodzie, trzy na północy, trzy na południu i trzy na zachodzie, chociaż Jan nie mówi nam, które plemiona idą w którym kierunku bram. Następnie mówi, że mur miasta miał 12 fundamentów, a na nich były imiona 12 apostołów Baranka. Widzicie więc, że to, co uczynił Jan, to nowy lud składający się teraz zarówno z ludu Bożego, Izraela, jak i jego nowego ludu, kościoła, zbudowanego na fundamencie apostołów i proroków.

I tak, ciekawe jest, że apostołowie, co było intrygujące w rozdziale 2 Listu do Efezjan, zbudowali świątynię na fundamencie apostołów i proroków. Po raz kolejny widzimy dopełnienie tego, gdzie cała struktura jest zbudowana na fundamencie 12 apostołów Baranka. Tak więc po raz kolejny historia postępowania Boga ze swoim ludem, Boży zamiar stworzenia ludu, znajduje teraz wypełnienie nie w narodowym Izraelu, ale w powszechnym ludzie Boga składającym się z Żydów i pogan razem, oznaczonym przez 12 plemion Izraela i 12 apostołów Baranka.

Teraz znajdujemy wypełnienie jednego ludu Bożego. Tak więc wizja Pawła dotycząca przywrócenia ludu Bożego w kategoriach stworzenia przez Boga jednej nowej ludzkości z Żydów i pogan raz jeszcze znajduje swoje ostateczne wypełnienie, swoje ostateczne dopełnienie w wizji Jana w Objawieniu, rozdział 21. Widzimy tu również nowy exodus.

To jest cel exodusu z Księgi Wyjścia od Boga odkupującego swój lud z Egiptu, a nowy exodus przewidziany przez proroków takich jak Izajasz osiąga teraz swój ostateczny cel. Ostatecznym celem odkupienia swojego ludu z Egiptu przez Boga było sprowadzenie go do ich ziemi, gdzie Bóg ustanowiłby swój przybytek i mieszkanie pośród nich. Powodem, dla którego Bóg ich przywrócił, jest to, że gdy lud Boży Izrael poszedł na wygnanie, prorocy Starego Testamentu, szczególnie Izajasz, przewidują przywrócenie z wygnania do ziemi z odbudowaną świątynią, Bogiem mieszkającym pośród nich jako nowy exodus.

I tak oto widzimy, że dzieje się dokładnie to samo, dokładnie ten sam ruch tutaj w Księdze Objawienia. Bóg odkupuje swój lud z niewoli i zniewolenia świata dla grzechu dla pierwszych czytelników, Imperium Rzymskiego. Teraz sprowadza ich z powrotem do ich ziemi, nowego stworzenia, i ustanawia swoją świątynię, obecność namiotu pośród nich.

Cały cel exodusu na pierwszym miejscu. Tak więc znajdujemy tutaj cel exodusu i wypełnienie nowego exodusu obiecanego przez proroków, którzy teraz osiągają swoje spełnienie. Myślę, że zasugerowałem ci wcześniej, że prawdopodobnie powinniśmy przeczytać odniesienie Jana do morza, które już nie istnieje w wersecie 1, jako część motywu exodusu.

Morze, jak powie ci większość komentarzy, było symbolem chaosu i zła, tego, co było wrogiem Bogu i jego ludowi, tego, co było groźne. To dom bestii. Morze było często postrzegane jako dom demonicznej bestii.

Wcześniej w Objawieniu, w rozdziale 13, znajdujemy bestię wychodzącą z morza, aby prześladować lud Boży, aby spróbować udaremnić zamiary Boga, aby sprzeciwić się Bogu i jego ludowi. A teraz to morze zostało usunięte. Co ciekawe, w rozdziale 51 Księgi Izajasza, powiedzieliśmy, że Izajasz jest jednym z tekstów, który bardziej niż jakikolwiek inny, postrzega wyzwolenie swojego ludu przez Boga w przyszłości jako nowy exodus.

W rozdziale 51, a oto werseł 9, opisując ten nowy exodus, Izajasz mówi: Przebudź się, przebudź się, ramię Pańskie, przyoblecz się w siłę. To język z Księgi Wyjścia. Przebudź się jak za dni minionych, jak za dawnych pokoleń.

To jest exodus. Czy to nie ty pociąłeś Rahab na kawałki, przebiłeś tego potwora? Więc oto twój smok; oto twoja bestia, a oto twoja bestia-smok, która sprzeciwia się ludowi Bożemu. Czy to nie ty wysuszyłeś morze, wody wielkiej głębiny, utorowałeś drogę w głębinach morza, aby odkupieni mogli przejść? Co ciekawe, zauważ, że Morze Czerwone w Izajasza 51 jest związane z Rahab.

To znaczy, kiedy Bóg pokonał potwora Rahab? Kiedy przebił potwora morskiego? Kiedy rozdzielił morze. Jak myślę, że powiedziałem wcześniej, co ciekawe, Targum, aramejska parafraza, Targum z Księgi Izajasza 51:9, faktycznie utożsamia Rahab i potwora z faraonem. Tak więc w Księdze Izajasza 51:9 rozstąpienie się Morza Czerwonego postrzegane jest jako klęska zła, jako klęska mocy chaosu i zła zamieszkujących morze.

Teraz myślę, że to, co dzieje się w Objawieniu 21:1, to kiedy Jan mówi, że morza już nie było, to eschatologiczne Morze Czerwone, które stanowiło barierę dla ludzi cieszących się swoim dziedzictwem, które było wrogiem ludowi Bożemu, symbolizujące zło i chaos, dom potwora morskiego, który sprzeciwia się ludowi Bożemu, który jest wrogi i im zagraża, który powoduje ból, śmierć i cierpienie, został teraz usunięty i wysuszony, aby ludzie mogli przejść i wejść do swojego dziedzictwa, które jest nowym stworzeniem, ziemią, z Bogiem mieszkającym teraz pośród nich, co było celem Exodusu na pierwszym miejscu. Tak więc nowe stworzenie, nowy Eden, gdzie Bóg mieszka ze swoim ludem w nowym stworzeniu w wypełnieniu Objawienia, przepraszam, Księgi Rodzaju rozdział 1 i proroczych oczekiwań w Izajasza 65. Nowa Jerozolima, ponownie w wypełnieniu Izajasza 65, gdzie nowa Jerozolima jest teraz utożsamiana z ludem.

Nowe przymierze z dopełnieniem małżeństwa i wypełnieniem przymierza z Ezechiela 37. Widzimy, że nowe przymierze osiąga swój punkt kulminacyjny. Nowa świątynia.

Bóg teraz mieszka ze swoim ludem. Jego pierwotny zamiar w ogrodzie Eden i ustanowienie przybytku i świątyni znajduje teraz swoje wypełnienie, gdy Bóg mieszka pośród swojego ludu, tak że całe nowe Jeruzalem, cały lud, jest świątynią, miejscem najświętszym, gdzie mieszka Bóg, a oni wszyscy są kapłanami, którzy czczą Boga i służą Mu. Nowy lud.

Żyd i poganin są teraz zgromadzeni razem jako nowy lud Boży, jako dopełniony, doskonały lud Boży w nowym stworzeniu. A potem Bóg dokonał tego w nowym exodusie. Cel pierwszego exodusu, cel proroka antycypującego nowy exodus, został osiągnięty, gdy Bóg osuszył eschatologiczne Morze Czerwone chaosu, zła i wrogości, aby ludzie mogli teraz przejść i odziedziczyć ziemię, nowe stworzenie, gdzie Bóg teraz mieszka pośród nich w świątyni-przybytku, która jest współrozległa z całym ludem Bożym.

A potem, w końcu, jest nowe panowanie i nowa zasada. Rozdział 22 i werset 5 Objawienia. Nie będzie już nocy.

Nie będą potrzebować światła lampy ani światła słońca, ponieważ Pan Bóg da im światło i będą królować na wieki wieków. Jeśli wrócisz do rozdziału 20 w fragmencie o tysiącleciu, jest tam powiedziane, że lud Boży został wskrzeszony i królował z Chrystusem przez tysiąc lat. To jest tylko przygotowanie do tego, co czytamy w Objawieniu 22, wersecie 5. Teraz królują jako królowie na wieki wieków.

Ale chcę podkreślić, że to jest dokładnie to, co Adam i Ewa mieli zrobić w pierwszym stworzeniu jako nosiciele obrazu Boga. Jednak nie zrobili tego z powodu grzechu. Mieli panować nad całą ziemią.

Mieli rozprzestrzeniać się jako nosiciele i przedstawiciele obrazu Boga. Mieli rozprzestrzeniać panowanie, rządy i obecność Boga na całej ziemi. I teraz widzimy, że ludzkość to robi i osiąga, panując nad ziemią.

To jest nad nowym stworzeniem w rozdziale 22 Objawienia. Więc będą panować na wieki wieków, wypełniając pierwotny zamiar Boga dla ludzkości. Ale prawdopodobnie należy to również postrzegać w kategoriach wypełniania przez Boga swoich celów przez Izrael.

Jeśli pamiętasz, że wypełniając swoje cele dla Adama i Ewy, mieli panować nad całym stworzeniem i rządzić całym stworzeniem. Bóg wybrał Izrael, aby był królestwem kapłanów, ale bardziej szczegółowo wybrał Dawida. Ustanowił monarchię i Dawida, szczególnie jako króla, poprzez którego Boży zamiar dla Izraela, a ostatecznie dla całej ludzkości, aby rządzić całym stworzeniem, miał zostać spełniony.

I pamiętacie niektóre Psalmi w Psalmie 2 i gdzie indziej, gdzie krańce ziemi miały być dane synowi Dawida jako jego własność. Teraz znajdujemy to wypełnione, gdy lud Boży panuje nad całą ziemią, która jest nowym stworzeniem. Co intrygujące, znajdujemy odniesienie do przymierza Dawidowego w rozdziale 21 i wersecie 7. Ci, którzy są zwycięzcami, odziedziczą to wszystko.

Wszystko co? Nowe stworzenie, które Jan właśnie opisał w 21. Jednym i następnym. Oni odziedziczą to, a ja będę ich Bogiem, a oni będą moimi dziećmi.

Przekład formuły przymierza Dawidowego z 2 Samuela i innych ksiąg dokonany przez Jana. Będę ich ojcem, a oni będą moimi dziećmi lub moimi synami w wypełnieniu obietnic przymierza Dawidowego. Być może powinniśmy wtedy zobaczyć, że tak jak Dawid miał odziedziczyć całą ziemię, krańce ziemi zostaną mu dane jako własność.

Teraz znajdujemy lud Boży w wypełnieniu przymierza Dawidowego. Oprócz wypełnienia zamysłu Boga względem Adama i Ewy, znajdujemy cały lud Boży jako

dziedziców obietnic Dawidowych, jako synów Boga i jako wypełnienie przymierza Dawidowego, które obecnie panuje nad całą ziemią. Powiedzieliśmy, że jest to jedno z niewielu miejsc oprócz 2 Koryntian rozdział 6. Jest to drugie miejsce w Nowym Testamencie, gdzie formuła przymierza dana Dawidowi jest teraz stosowana do samego ludu.

Aby dodać kilka z tych tematów, zauważ, że w rozdziale 22, wersety 4 i 5, mamy lud Boży funkcjonujący zarówno jako kapłani; zobaczą Jego oblicze, a Jego imię będzie na ich czołach, jak i jako królowie. Będą panować na wieki. Tak więc lud Boży wypełni teraz zamysł Boga dla Izraela w Księdze Wyjścia 19.6, który polegał na tym, że będą królestwem kapłanów.

Tak więc znajdujemy nowe stworzenie, nowy Eden, znajdujemy nową Jerozolimę, nowe przymierze, nową świątynię, nowych ludzi, nowy Exodus i nowe panowanie i rządy. Możemy to podsumować, mówiąc, że to, co znajdujemy tutaj, to Bóg teraz ustanawiający, przywracający i odnawiający swój lud w nowej relacji przymierza z nim i wprowadzający ich do nowego stworzenia poprzez nowy Exodus, gdzie są nową Jerozolimą, a teraz panują i rządzą. Są nowym królestwem, a Bóg inauguruje nowe panowanie i rządy, wszystko w wypełnieniu obietnic Boga w całym Starym Testamencie i w Nowym Testamencie.

Jeśli uważnie mnie śledzisz, zauważysz, że to przypadek, ale było siedem z tych nowych rzeczy, które są nowe. To jest oczywiście zgodne z Księgą Objawienia i kluczową rolą, jaką odgrywa liczba siedem. Ale podsumowując, to, co znajdujemy w Objawieniu 21 i 22, jest teraz długo oczekiwanym punktem kulminacyjnym, długo oczekiwanym punktem kulminacyjnym i celem odkupieńczo-historycznej historii Boga, która teraz osiąga swoje wypełnienie, gdy lud Boży mieszka w nowym stworzeniu z Bogiem i Barankiem żyjącym pośród nich.

To jest dr Dave Matthewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja numer 30, egzegeza Efezjan 2 w Objawieniu 21 i 22 w świetle teologii Nowego Testamentu.